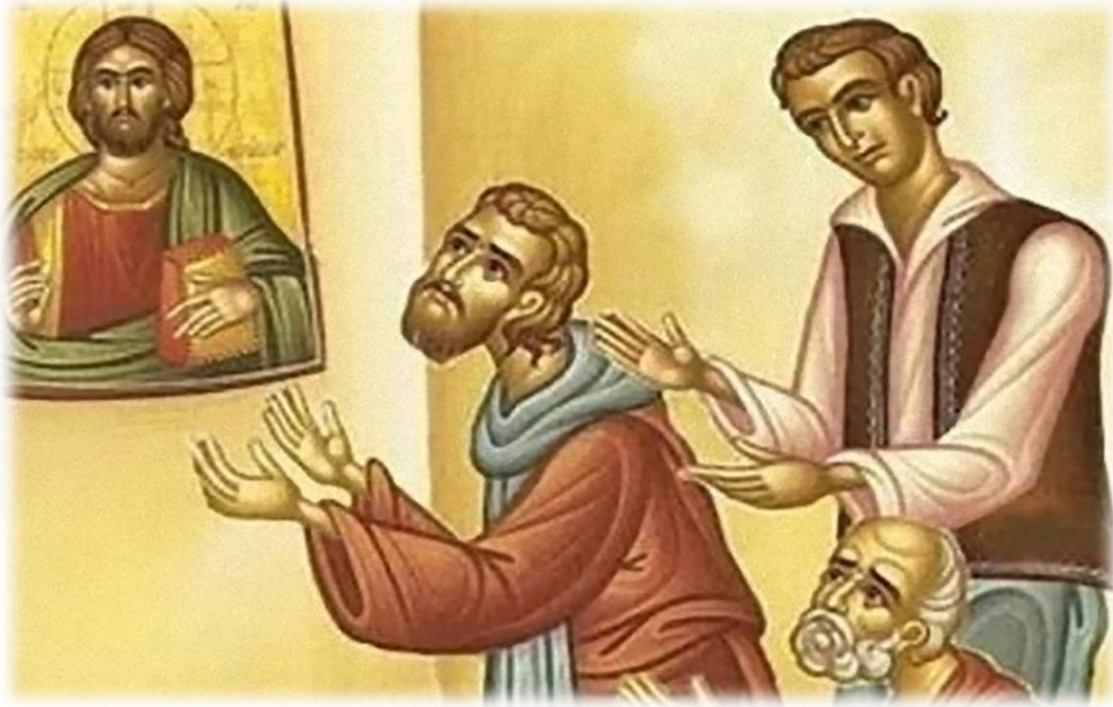

Η χάρη του Θεού «καρπογονεί» μέσα από τη στεριρότητα.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Λέει το πρώτο τροπάριο των αίνων της εορτής του Γενεσίου της Θεοτόκου: «Ω του παραδόξου θαύματος! η πηγή της ζωής εκ της στείρας τίκτεται, η χάρις καρπογονείν λαμπρώς απάρχεται». Μας είχε δοθεί η ευκαιρία κάποια φορά να το τονίσουμε αυτό το πράγμα, που δεν συμβαίνει μόνο εδώ στην περίπτωση των αγίων Ιωακείμ και Άννης, αλλά και σε άλλες περιπτώσεις στην Παλαιά Διαθήκη. Ακόμη και ο Αβραάμ έτσι ξεκίνησε· δεν είχε παιδί, και του έδωσε ο Θεός κατά θαυμαστό τρόπο. Και σε άλλες περιπτώσεις επεμβαίνει ο Θεός.

Αυτό, αν θέλουμε να το δούμε από πνευματικής απόψεως, σημαίνει το εξής: Καθόλου-καθόλου να μη φοβηθούμε, εάν διαπιστώνουμε ότι τόσο νεκρή είναι η ψυχή μας, τόσο δεν έχουμε προσόντα, τόσο φτώχεια υπάρχει μέσα μας, ωσάν να είναι στείρα η ψυχή μας· στείρα. Τι περιμένει κανείς από μια στείρα ψυχή; Μια γυναίκα στείρα, όπως λέει εδώ το τροπάριο, δεν μπορεί να γεννήσει, εκτός αν ο Θεός κατά θαυμαστό τρόπο επέμβει. Και να, που ο

Θεός κάνει εκείνο που θέλει να κάνει ακριβώς μέσα από τέτοια θαυμαστά έργα.

Επομένως, όσο πιο πολύ νεκρός, αν επιτρέπεται να πούμε, είναι κανείς, όσο πιο στείρος είναι, τόσο πιο κατάλληλος, θα λέγαμε, είναι, για να αρχίσει να καρπογονεί, δηλαδή να καρποφορεί, η χάρη του Θεού μέσα από αυτή τη στειρότητα.

Όσο λοιπόν κι αν νιώθουμε ότι είμαστε άγονοι και στείροι, τόσο να πιστεύουμε ότι, καθώς ο Θεός θα μας δώσει χάρη, αυτή η χάρη θα αρχίσει να καρπογονεί λαμπρώς! Αλλά και κάτι άλλο: Όταν νομίζει κανείς ότι δεν είναι άγονος και ότι είναι πλούσιος μέσα του και καρποφόρος, ω! Λάθος! Δεν θα βγει τίποτε από κει.

Επομένως, από το ένα μέρος, άμα συνειδητοποιεί κανείς τη νέκρωσή του και τη στειρότητά του, να ξέρει πως αυτό είναι ό,τι χρειάζεται, για να έρθει η χάρη και να αρχίσει να καρπογονεί, και από το άλλο μέρος, όταν κανείς νομίζει ότι έχει κάποια δεδομένα καλά, να ξέρει πως αυτά εμποδίζουν.

Χρειάζεται από δω, από κει, ο άνθρωπος να ταπεινωθεί τόσο, ώστε να δει καλά-καλά και να συνειδητοποιήσει ότι, παρά τα όποια προσόντα που νομίζει πως έχει, βαθύτερα είναι άγονη η ψυχή του. Ο κάθε πεπτωκώς άνθρωπος είναι άγονος, η αμαρτωλή ψυχή –η ψυχή του κάθε ανθρώπου– είναι άγονη, στείρα, νεκρή και δεν μπορεί να κάνει τίποτε. Όμως, όταν ταπεινωθεί κανείς έτσι, όταν τα δει και τα παραδεχθεί έτσι, τότε αρχίζει να καρπογονεί η χάρη του Θεού.

Να πούμε ακόμη ότι, αν ο άνθρωπος αρχίσει έτσι να χαριτώνεται, αν αρχίσει να έχει μέσα του καρπό, αν αρχίσει να νιώθει ότι έβαλε και συνεχώς βάζει αρχή και προχωρεί, θα νιώθει ότι αυτό είναι έργο του Θεού, έργο της χάριτος. Και είναι όχι απλώς επικίνδυνο, αλλά θανατηφόρο, όταν κανείς νομίζει ότι προκόπτει πνευματικά, όμως το βλέπει πιο πολύ σαν ένα έργο δικό του. Θανατηφόρο αυτό το φρόνημα. Όχι απλώς επικίνδυνο· θανατηφόρο. Δεν είναι δικό του κατόρθωμα.

Πουθενά δεν συναντούμε κανέναν άγιο ο οποίος φρονεί ότι αυτός έκανε ό,τι έκανε, και προκόπτει η ψυχή του, και είναι γεμάτος χάρη Θεού. Κανέναν άγιο δεν θα συναντήσουμε που να έχει ένα τέτοιο φρόνημα. Τουναντίον, όπως έχουμε πει και άλλη φορά, ένας άγιος μπορεί να κάνει θαυμαστά έργα, και καθόλου δεν πάει το μυαλό του –ούτε κατά διάνοιαν– ότι τα κάνει αυτός. Και γι' αυτό, ούτε καυχάται· τίποτε, τίποτε. Είναι πεπεισμένος ότι τα κάνει η χάρη του Θεού, τα κάνει ο Θεός και όχι η δική του δύναμη.

Έτσι και αλλιώς ο άνθρωπος είναι στείρος· έτσι και αλλιώς ο άνθρωπος είναι άγονος, αλλά πρέπει όμως να παιδευτεί αρκετά κανείς, για να το καταλάβει αυτό, να το συνειδητοποιήσει, να το παραδεχθεί. Και αν ποτέ θα φανεί ότι το παραδέχθηκε, αν ποτέ αρχίσει να υπάρχει μέσα του κάποιος καρπός χάριτος, θα έχει τη συναίσθηση αυτός ο άνθρωπος ότι η χάρη το κάνει, ο Θεός το κάνει και όχι η δική του δύναμη.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Θέλεις να αγιάσεις;”,
Σεπτέμβριος, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2017, σελ. 135.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>